

съ турцитѣ, какъ ги навили и какъ се избавили. Той ни търсилъ на всѣкъдѣ. Ходилъ въ Дръново, въ Търново и най-сетнѣ случайно ни намѣрилъ въ Габрово.

Единъ день прѣзъ м. Декемврий, всички изъ градътъ се разшавахъ; мъже войници и дѣца тичахъ на горѣ, на долу и си приказвахъ. Отъ лицата имъ всѣкой можеше да разбере, че тѣ се радватъ за нѣщо. Въ сѣщото врѣме дойде тати. „Руситѣ прѣвзели Балканътъ, утрѣ ще си вървиме“, каза той и радостно се искачи горѣ да каже на лелини. На другия день „българцитѣ“ се приготвювахъ да се връщатъ.

Бѣхъ настѣпили вече коледнитѣ празници, по ний не чакахме. Заедно съ другитѣ тръгнѣхме за Балканътъ. Колко страшенъ сега бѣше той! Студъ, снѣгъ и виелица на всѣкой крачка ни засипвахъ пѣтя. Тати ме водеше за рѣка и ний мълчинската вървѣхме. Стигнѣхме с. Шипка. Това село сега бѣше изгорено, съборено, направено равно съ земята. Ний се не бавихме никакъ, защото нѣмаше даже гдѣ да си починемъ. Наблѣжихме вече Казапджкъ, но азъ се много уморихъ. Вечеръта кжсно едвамъ стигнѣхме градътъ. Колко жалень бѣше сега той! Кжщи безъ врати, стаи безъ прозорци, безъ постелки, безъ нищо. Нѣмахъ даже и таванъ. Дюкенитъ ги никакъ нѣмаше. Огъньтъ бѣше ги съвсѣмъ истрѣбилъ. Влѣзохме въ кжщи. Въ срѣдъ собата имаше огнище, гдѣто войницитѣ си клали огънь, а въ долнитѣ кжщи забирали конѣ, бѣхъ направени на дамъ.

На другия день отидохъ срѣщу дома да видя нашето училище, но то сега бѣше направено на казарма.